

Азъ, азъ, извика малкый Михаилъ, и начнъ да приказва слѣдующе-то. «Имало нѣкога единъ влѣхва когото щали да обѣсятъ. Кога го довели тамъ, гдѣ-то щали да го обѣсятъ, той видѣлъ майкж си, която плакала и проливала слъзы. Тогава той ся помолить да му позволятъ да каже еднъ рѣчь на майкж си; и дало му ся позволеніе. Тогава отышьлъ при майкж си, и притворился, че има да ѣ пошьпне нѣчто тайно; но вмѣсто да ѣ каже нѣчто, ухапалъ жъ така силно за ухо-то, чтото тя хванжла да выка. Колко-то чловѣци видѣли това, говорили, че той трѣбва да е голѣмъ злодѣй; зачтото мало нѣчто преди да умре ухапа майкж си. Влѣхва-та обаче имъ отговориль. Божи чловѣци, не чюдѣтесе, но знайте, че майка ми е причина на мое-то посрамленіе и смърть. Кога бяхъ малко дѣте, имахъ обычай да утайвамъ все, что да найджъ, а она ми позволяваше това нѣчто, и не мя наказваше. Отъ какъ заходихъ въ училище-то, азъ захванжхъ да краджъ букварчета отъ соученици-ты си, и кога си дойдехъ дома, давахъ гы неи, а она имъ ся радваше и продаваше гы. Така азъ хванжхъ мало по малу да обычаемъ кражбж-тж, доклѣ станжхъ найпослѣ голѣмъ влѣхва. Ако бѣ мя майка ми наказвала тогава въ начяло-то, не щяхъ дойдж до това. За това, за това жъ ухапахъ, за да... за да... какъ реклѣ? забравихъ, бащице.»

За да жъ направи, мой Михаиле, рече баща му, да разбере и да ся усѣти, че е тя на смърть-тж